

Határozatok Tára

PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. december 15.¹

C-652/15. sz. ügy

**Furkan Tekdemir
kontra
Kreis Bergstraße**

(a Verwaltungsgericht Darmstadt [darmstadti közigazgatási bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Az Európai Unió és Törökország közötti társulási megállapodás — Valamely tagállam rendes munkaerőpiacába már beilleszkedett török munkavállaló családtagjainak tartózkodási joga — *Standstill* klauzula — Az 1/80 határozat 13. cikke — Új korlátozás — A 16 év alatti kiskorúak arra irányuló kötelezettsége, hogy rendelkezzenek tartózkodási engedéllyel — Török munkavállaló szülő Németországban született gyermeke — Törökországba utazási kötelezettség a tartózkodási engedély iránti kérelem benyújtása érdekében — Az új korlátozásokat igazoló közérdeken alapuló nyomós ok esetleges fennállása — A migrációs hullámok hatékony kezelése — Arányosság”

I – Bevezetés

1. Nedim Tekdemir, az alapeljárás felperese, Furkan Tekdemir apja, török állampolgár. 2005-ben utazott be Németországba. Itt legalább 2009 óta kereső tevékenységet folytat. Először humanitárius okokból határozott időre szóló tartózkodási engedélyt kapott, amelyet meghosszabbítottak 2013-ig, majd 2016. október 6-ig érvényes tartózkodási engedélyt kapott. Ezt a tartózkodási engedélyt az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodáson – amelyet 1963. szeptember 12-én Ankarában írt alá egyrészt a Török Köztársaság, másrészt az EGK tagállamai és a Közösség, és amely megállapodást a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozat² kötött meg, hagyott jóvá és erősített meg (a továbbiakban: EGK–Törökország társulási megállapodás) –, valamint az említett megállapodás által létrehozott társulási tanácsnak a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozaton (a továbbiakban: 1/80 határozat) alapuló német területen tartózkodáshoz való jog fennállása alapján adták meg. Láthatóan nem vitatott, hogy az apa rendelkezik a családja németországi megélhetését biztosító eszközökkel.

2. Az alapeljárás felperesének anyja, Derya Tekdemir, aki szintén török állampolgár, 2013 novemberében schengeni turistavízummal utazott be Németországba. Ugyanezen hónap folyamán menedékkérelmet nyújtott be a német hatóságokhoz. A menedékkérők ideiglenes tartózkodási engedélyével rendelkezik. Az e kérelemmel kapcsolatos eljárás még mindig folyamatban volt, amikor a kérdést előterjesztő bíróság, a Verwaltungsgericht Darmstadt (darmstadti közigazgatási bíróság, Németország) a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság elé terjesztette.

¹ — Eredeti nyelv: francia.

² — HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o.

3. Az alapeljárás felperesének szülei 2015 szeptemberében házasodtak össze.

4. F. Tekdemir, az alapeljárás felperese 2014. június 16-án született Németországban. Török állampolgár, és török útlevéllel rendelkezik. 2014. július 10-én a Kreis Bergstraßétól (idegenrendészeti hivatal, Németország) tartózkodási engedély kiállítását kérte a legutóbb a 2015. október 23-i Asylverfahrensbeschleunigungsgesetz (a menekültügyi eljárások gyorsításáról szóló törvény)³ 3. cikkével módosított, a 2004. július 30-i Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz) (a külföldiek szövetségi területen történő tartózkodásáról, szakmai tevékenységéről és integrációjáról szóló törvény)⁴ 2008. február 25-én közzétett változatának⁵ (a továbbiakban: AufenthG) 33. §-a alapján. E rendelkezés szerint „a szövetségi területen született gyermek részére hivatalból tartózkodási engedély adható, ha valamelyik szülő tartózkodási engedéllyel, letelepedési engedéllyel vagy EU huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkezik. Ha a születés időpontjában mindkét szülő, illetve a kizárólagos szülői felügyeletet gyakorló szülő rendelkezik tartózkodási engedéllyel, letelepedési engedéllyel vagy EU huzamos tartózkodási engedéllyel, a szövetségi területen született gyermek részére hivatalból tartózkodási engedélyt kell adni. Ha a szövetségi területen született gyermek apja vagy anyja a születés időpontjában vízummal rendelkezik, vagy vízummentesen jogszerűen tartózkodik az országban, akkor a gyermek tartózkodása a vízum vagy a jogszerű vízummentes tartózkodás lejártáig jogszerűnek tekintendő.”

5. 2015. július 27-én az idegenrendészeti hivatal elutasította ezt a kérelmet, arra hivatkozva, hogy amennyiben csak az egyik szülő rendelkezik tartózkodási engedéllyel, az AufenthG 33. §-a korlátlan mérlegelési jogkört biztosít az illetékes hatóság számára a tartózkodási engedély megadását vagy megtagadását illetően. A közigazgatási szerv számára biztosított mérlegelési jogkörével összefüggésben figyelembe kell venni a szülők és a gyermek közötti kapcsolatot is, anélkül azonban, hogy ebből szükségszerűen a kérelmezőre nézve kedvező határozat következne. Éppen ellenkezőleg, az idegenrendészeti hivatal szerint elfogadható, ha azt írják elő az alapeljárás felperese számára, hogy a vízumeljárás keretében járjon el, még ha ez elkerülhetetlenül ahhoz is vezet, hogy a kérelmező és anyja legalábbis időszakosan elszakad az apától.

6. 2015. augusztus 17-én az alapeljárás felperese keresetet nyújtott be ezen elutasító határozattal szemben a Verwaltungsgericht Darmstadt (darmstadti közigazgatási bíróság) előtt, amelyben úgy érvelt, hogy apja többek között az 1/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdése⁶ és 13. cikke⁷ alapján fennálló sajátos jogi helyzete miatt el kell ismerni a családegyesítéshez való jogát. Az 1980-ban alkalmazandó nemzeti jogszabályból ugyanis az következik, hogy a 16 évnél fiatalabb külföldiek mentesülnek azon kötelezettség alól, mely szerint tartózkodási engedéllyel kell rendelkezniük. A korábbi jogi állapot tehát kedvezőbb volt az alapeljárás felperese számára, mint az AufenthG 33. §-a, amely ezáltal ellentétes az 1/80 határozat 13. cikkében szereplő *standstill* klauzulával. Az

3 — BGBl I, 1722. o.

4 — Amelyet a Zuwanderungsgesetz (a bevándorlásról szóló törvény) 1. cikként fogadtak el, BGBl I, 1950. o.

5 — BGBl. 2008. I, 162. o.

6 — Az említett 6. cikk (1) bekezdésének első és második francia bekezdése a következőképpen szól:

„A családtagok szabad munkavállalásra való jogosultságáról szóló 7. cikk sérelme nélkül, valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló ebben a tagállamban egy év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkaadónál megújítsa, amennyiben munkahellyel rendelkezik; három év rendes foglalkoztatás után – és a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában a választása szerinti munkaadónál pályázzon rendes feltételek mellett e tagállam munkaügyi hatóságánál bejelentett állásajánlatra”.

7 — Amely szerint: „[a] Közösség tagállamai és Törökország nem vezethetnek be új korlátozásokat a területükön – a tartózkodást és foglalkoztatást illetően – jogilag rendezett helyzetben lévő munkavállalók és családtagjaik munkavállalási feltételeire vonatkozóan.”

idegenrendészeti hivatal a maga részéről továbbra is úgy véli, hogy nem lenne észszerűtlen azt elvárni az alapeljárás felperesének apjától, hogy Törökországban folytassa fiával és feleségével közös családi életét, mivel nem ismerték el menedékkérőnek, illetve menekültnek, valamint török állampolgársággal rendelkezik.

7. A kérdést előterjesztő bíróság felidézi a Bíróság *standstill* klauzulára vonatkozó ítélkezési gyakorlatát, és különösen azt, hogy az említett klauzula a török munkavállaló családtagjait a családegyesítés körében megillető jogokra vonatkozó szabályozásra is alkalmazandó, mivel a családegyesítést megnehezítő vagy lehetetlenné tevő szabályozás negatívan befolyásolhatja valamely török állampolgár arra vonatkozó döntését, hogy az Európai Unió valamely tagállamában tartós gazdasági tevékenységet folytasson.⁸ Az említett bíróság ezenkívül hangsúlyozza, hogy úgy kell tekinteni, hogy az alapeljárás felperese jogszerűen tartózkodik német területen, valamint hogy az ott szintén jogszerűen tartózkodó apja a németországi munkaerőpiacba már rendszeren beilleszkedett. Ezenfelül a német jog különleges védelmet biztosít a család egysége, illetve a szülők és gyermekek közötti kapcsolat tekintetében. A 16 év alatti külföldiek számára előírt azon kötelezettség azonban, hogy rendelkezzenek tartózkodási engedéllyel, az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett új korlátozást jelent. Márpedig egy ilyen korlátozás csak akkor nem sérti az említett cikket, ha azt valamely közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, alkalmas a törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépi túl az annak eléréséhez szükséges mértéket.

8. E körülmények között az eljáró bíróság először arra szeretne választ kapni, hogy a jelen ügyben fennáll-e közérdeken alapuló nyomós ok, mivel a 16 éven aluli külföldiek arra kötelezését, hogy rendelkezzenek tartózkodási engedéllyel, a nemzeti hatóságok szerint azért vezették be, hogy hatékonyan lehessen kezelni a migrációs hullámokat. Másodszor, az említett bíróság azt kívánja megtudni, hogy az ilyen nyomós oknak milyen „minőségi követelményeknek” kell megfelelnie, és e tekintetben emlékeztet többek között arra, hogy az alapeljárás felperese Németországban született, és továbbra is ott él jogszerűen a szüleivel, akik közül az egyik az EGK–Törökország társulási megállapodás és az 1/80 határozat alapján elismert jogokkal rendelkező török munkavállaló.

9. Az uniós jog értelmezésével kapcsolatos nehézséggel szembesülve a Verwaltungsgericht Darmstadt (darmstadti közigazgatási bíróság) felfüggesztette az eljárást, és a Bíróság Hivatalához 2015. december 7-én beérkezett előzetes döntéshozatalra utaló határozatával az alábbi kérdéseket terjesztette elő előzetes döntéshozatal céljából:

- „1) A migrációs hullámok hatékony kezelésének célja olyan közérdeken alapuló nyomós okot képez-e, amelynek alapján megtagadható a szövetségi területen született török állampolgártól a tartózkodási engedély szükségessége alóli, őt az [1/80 határozat] 13. cikke szerinti »standstill« klauzula alapján megillető mentesség?
- 2) Amennyiben [a Bíróság] erre a kérdésre igenlő választ ad[,] [m]ilyen minőségi követelmények támasztandók egy »közérdeken alapuló nyomós okkal« szemben a migrációs hullámok hatékony kezelésének céljával összefüggésben?”

10. A jelen ügyben írásbeli észrevételeket az alapeljárás felperese, a német és az osztrák kormány, valamint az Európai Bizottság terjesztett elő.

11. A Bíróság előtt 2016. október 13-án tartott tárgyaláson szóbeli észrevételeket az alapeljárás felperese, a német kormány, valamint a Bizottság terjesztett elő.

⁸ — A kérdést előterjesztő bíróság itt a 2000. május 11-i Savas-ítéletre (C-37/98, EU:C:2000:224), a 2003. október 21-i Abatay és társai ítéletre (C-317/01 és C-369/01, EU:C:2003:572), valamint a 2009. szeptember 17-i Sahin-ítéletre (C-242/06, EU:C:2009:554) támaszkodik.

II – Jogi elemzés

12. Emlékeztetőül, a Bíróság azt mondta ki, hogy az új korlátozás „tilos, kivéve ha az az [1/80] határozat 14. cikkében említett korlátozások körébe tartozik, vagy azt valamely közérdeken alapuló nyomós ok indokolja, azaz alkalmas a követett törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépi túl az annak eléréséhez szükséges mértéket”⁹. Az alábbi elemzés tehát az ilyen nyomós ok fennállásának azt megelőző vizsgálatát jelenti, hogy meggyőződnenk az alapeljárásban szóban forgó jogszabály arányosságáról.

A – A közérdeken alapuló nyomós ok létezéséről

13. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az 1/80 határozat 13. cikkében foglalt *standstill* klauzulák „általános jelleggel tiltják minden olyan új belső intézkedés bevezetését, amelynek az lenne a célja vagy hatása, hogy a gazdasági szabadságnak az érintett tagállam területén történő, török állampolgár általi gyakorlását azon feltételeknél korlátozóbb feltételeknek vesse alá, mint amelyek az említett határozatnak [...] e tagállam vonatkozásában történt hatálybalépése időpontjában irányadók voltak”¹⁰. A felek között nem vitatott, hogy az AufenthG 33. §-a az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett új korlátozást jelent, amennyiben az a Németországban harmadik országbeli állampolgároktól született kiskorú gyermekek tartózkodása feltételeinek szigorítását jelenti.

14. Az sem vitatott, hogy az alapeljárás felperesének apja a munkaerőpiacba már rendszeresen beilleszkedett munkavállaló, mivel Németországban kereső tevékenységet végez. Kizárólag az érintett tagállamban lakóhellyel rendelkező török munkavállalónak a helyzetére kell hivatkozni annak értékelése során, hogy helye van-e az AufenthG 33. §-ához hasonló nemzeti intézkedések alkalmazásától való eltekintésnek, amennyiben bebizonyosodik, hogy ezen intézkedés sérti e személy azon szabadságát, hogy e tagállamban keresőtevékenységet folytasson.¹¹ Márpedig az alapeljárás felperese apjának helyzete tagadhatatlanul érintett, mivel az AufenthG 33. §-a nehezebben elérhetővé teszi Németországban született gyermeke jogszerű tartózkodását, és ezáltal bizonytalanabbá válik a családegyesítés tartóssága. Ennélfogva az AufenthG 33. §-a, amely az 1/80 határozat hatálybalépése idején alkalmazandó feltételekhez képest szigorítja a Németországban munkavállalóként lakóhellyel rendelkező török állampolgárok e tagállamban született és ott lakóhellyel rendelkező kiskorú gyermekei német területen való tartózkodásának feltételeit, érintheti e munkavállalók gazdasági szabadságainak németországi gyakorlását,¹² vagyis az 1/80 határozat 13. cikkének hatálya alá tartozik.

15. Ahogy arra elemzésem mottójaként emlékeztettem, az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett új korlátozást vagy az említett határozat 14. cikkében hivatkozott indokok,¹³ vagy közérdeken alapuló nyomós ok igazolhatja. Immár állandó ítélkezési gyakorlatról van szó.¹⁴ Ha az AufenthG 33. §-a nem tartozhat e 14. cikk hatálya alá, akkor a német kormány arra hivatkozik – ahogy az kitűnik egyébként az előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjesztett első kérdés szövegezéséből is –, hogy a Németországban letelepedett török munkavállalók Németországban született kiskorú gyermekei tekintetében az új kötelezettséget, amely szerint tartózkodási engedéllyel kell rendelkezniük, közérdeken alapuló nyomós ok, vagyis a migrációs hullámok hatékony kezelése igazolja.

9 — 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

10 — 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

11 — 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 37. pont).

12 — Analógia útján lásd: 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 50. pont).

13 — Emlékeztetőül, az e cikkben hivatkozott indokok a közrend, a közbiztonság és a közegészségügy.

14 — Lásd: 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 51. pont).

16. Az 1/80 határozatban található *standstill* klauzula értelmezése során a Bíróság mindeddig két közérdeken alapuló nyomós okot rögzített explicit módon, mégpedig a jogellenes beutazás és tartózkodás megakadályozására,¹⁵ illetve a harmadik ország állampolgárai érintett tagállamban való beilleszkedésének biztosítására irányuló célt.¹⁶ Kétséget hagyott két további potenciális igazolási okot, a kényszerházasságok megelőzését és a beilleszkedés elősegítését illetően.¹⁷ Már volt alkalmam megjegyezni, hogy a Bíróság nem támaszt különös követelményeket a közérdeken alapuló nyomós ok fennállásának elismerését illetően, ezáltal bizonyos mértékű mozgásteret hagyva a tagállamoknak.¹⁸

17. Az én álláspontom inkább az, hogy az okfejtés e szakaszában és az 1/80 határozat 13. cikke értelmében vett új korlátozás esetleges igazolására vonatkozó teszt e pontján a Bíróságnak a német kormány által hivatkozott nyomós ok absztrakt elemzését kellene követnie. Márpedig a migrációs hullámok hatékony kezelésére törekvés egyike a közös bevándorlási politika EUMSZ 79. cikk (1) bekezdésében hivatkozott céljainak, és mint ilyen nem tűnik ellentétesnek az EGK–Törökország társulási megállapodás által követett céllal. A német kormány által hivatkozott közérdeken alapuló nyomós ok álláspontom szerint annál is inkább elfogadható, mivel közismert, hogy az Unió néhány éve soha nem látott migrációs válsággal szembesül, és véleményem szerint nem lenne helyes, ha a Bíróság megtagadná egy tagállamtól a lehetőséget, hogy egy olyan cél követésére hivatkozzon – anélkül, hogy ez feltétlenül elegendő lenne az alapeljárásban szóban forgó jogszabály igazolásához –, amelyet maga az Unió is mindenáron el szeretne érni. Ha a Bíróság konkrétabb megközelítést követne, akkor ugyanakkor felmerülhetne, hogy a német területen született és mindig is ott lakó gyermek németországi tartózkodáshoz való jogának kérdése (aki tehát a szó szoros értelmében soha nem migrált) valóban a migrációs hullámok kezelésére vonatkozik-e.

18. Ugyanakkor, ha a Bíróság a migrációs hullámok hatékony kezelését közérdeken alapuló nyomós okként ismerné el, akkor még azt kell megvizsgálni, hogy az AufenthG 33. §-a ténylegesen alkalmas-e a törvényes cél elérésének biztosítására, és nem lépi-e túl az annak eléréséhez szükséges mértéket, mivel álláspontom szerint ez az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés értelme.

B – A Németországban született, 16 éven aluli gyermekek számára előírt azon kötelezettség arányosságáról, hogy rendelkezzenek tartózkodási engedéllyel

1. Előzetes megjegyzés

19. Az elemzés megkezdése előtt szeretnék egy a Bírósághoz intézett második kérdés terjedelmének egyértelművé tételével kapcsolatos megjegyzést tenni.

20. Úgy vélem, hogy e kérdés némiképp rejtélyes megfogalmazása könnyen feloldható, ha azt úgy értelmezzük, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróságnak az azáltal az új korlátozások megléte esetén ezek igazolhatóságának eldöntése érdekében megállapított és megerősített teszt harmadik szakasza kapcsán tesz fel kérdést. Annak érdekében, hogy hasznos választ lehessen adni az eljáró bíróságnak, azt javaslom tehát a Bíróságnak, hogy most a megvizsgált új korlátozás arányosságára koncentráljon.

15 — 2013. november 7-i Demir-ítélet (C-225/12, EU:C:2013:725, 41.pont).

16 — 2016. április 12-i Genc-ítélet (C-561/14, EU:C:2016:247, 56. pont).

17 — 2014. július 10-i Dogan-ítélet (C-138/13, EU:C:2014:2066, 38. pont).

18 — Lásd: Genc-ügyre vonatkozó indítványom (C-561/14, EU:C:2016:28, 33. és 34. pont).

2. Elemzés

21. Még ha a német jog általános kötelezettségként is írja elő azt, hogy a 16 éven aluli kiskorúak rendelkezzenek tartózkodási engedéllyel, a jelen előzetes döntéshozatali kérelem kapcsán minket érintő helyzet azon gyermekek részben az AufenthG 33. §-ában szabályozott sajátos esete, akik német területen olyan harmadik országbeli állampolgár szülőktől születtek, akik közül legalább az egyik jogszerűen tartózkodik ott.

22. A kérdést előterjesztő bíróság úgy értelmezi ezt a rendelkezést, hogy a német területen harmadik országbeli állampolgár szülőktől született gyermek tartózkodását hat hónapig jogszerűnek tekintik. Ezen időszak után e tartózkodást a jogszerűen az országban tartózkodó szülő tartózkodási jogának kimerüléséig tekintik jogszerűnek. A német kormány eltérő álláspontot ismertet. Annak eldöntése érdekében, hogy az AufenthG 33. §-a alapján hivatalból kell-e tartózkodási engedélyt adni a kiskorú gyermek részére, miközben az ténylegesen Németországban tartózkodik, ahol született, a német hatóságok előírhatják, hogy a gyermek kezdje meg az ahhoz szükséges lépéseket, hogy abból az országból igényeljen vízumot, amelynek állampolgárságával rendelkezik.¹⁹ E kérelem kezelésének keretében értékelik a Németországban lakóhellyel rendelkező szülő esetleges családegyesítéshez való jogának a kérelmező saját tartózkodási jogára való hatását. A német kormány kiemelte, hogy első ránézésre nemigen vannak kétségei azzal kapcsolatban, hogy a hatóságok kedvezően döntenek azon kérelmet illetően, amelyet az alapeljárás felperese majd Törökországból nyújt be, mivel apjának az EGK–Törökország társulási megállapodáson és 1/80 határozaton alapuló jogi helyzete folytán el kell ismerni a tartózkodási jogát.

23. Ha az AufenthG 33. §-ának szövegéhez tartjuk magunkat, a német hatóságok akkor állíthatnak ki hivatalból tartózkodási engedélyt a Németországban született gyermek számára, ha valamelyik harmadik országbeli állampolgár szülő rendelkezik tartózkodási engedéllyel. Tagadhatatlan, hogy e rendelkezés nagy mozgásteret biztosít a német hatóságok számára annak eldöntéséhez, hogy élnek-e azon lehetőségükkel, hogy hivatalból megadhatják a tartózkodási engedélyt, vagy nem. Problematikusnak tűnik azon feltételek pontatlansága, amelyek mellett e hatóságok „önmaguk elé terjeszthetnek” egy ügyet. Ugyanez áll arra is, hogy a tartózkodási engedély megadása egy jogszerűen Németországban tartózkodó szülőtől Németországban született gyermek részére csak lehetőség. Ily módon a hatóságok *kiállíthatják* a tartózkodási engedélyt a fent hivatkozott feltételeknek – születési hely, a szülő jogszerű tartózkodása – megfelelő gyermeknek, illetve *el is tekinthetnek* ettől, anélkül hogy bármilyen szempont kerülne megjelölésre.

24. Vitathatatlan, hogy az AufenthG 33. §-a, ahogyan arra az idegenrendészeti hivatal is emlékeztetett az alapeljárásban szóban forgó határozatban, korlátlan mérlegelési jogkört biztosít egyrészt a hatálya alá tartozó gyermek helyzetének vizsgálatára, másrészt a németországi tartózkodási jogával kapcsolatos döntés meghozatalára, annak ellenére, hogy a gyermek még Németországban található. E korlátlan mérlegelési jogkör elméletben jó dolog lehet, ha azt jelenti, hogy a hatóságok számos olyan körülményt figyelembe vehetnek, amely a szóban forgó egyedi helyzetre jellemző. Végső soron a Bíróság esetről esetre történő mérlegelést ír elő.²⁰ Ez ugyanakkor aggasztóbb akkor, amikor – mint a jelen esetben is – valójában semmilyen információ nem áll rendelkezésre azon feltételeket illetően, amelyek mellett e mérlegelési jogkört gyakorolják. A német kormány, amelyhez ezzel kapcsolatban a Bíróság előtt tartott tárgyaláson intéztek kérdést, nem tudott felvilágosítást adni azon elveket illetően, amelyeknek ugyanakkor irányt kell mutatniuk a közigazgatási szerv mérlegelését illetően, a Bíróság afelől való megnyugtatóra érdekében, hogy a közigazgatási szerv mérlegelési jogköre a gyakorlatban nem válik önkényes jogkörre. A fentiek összességéből egy nagyon széles diszkrecionális jogkör összenyomása alakul ki. Márpedig egy ilyen jogkör megakadályozza, hogy a legalkalmasabb pillanatban vegyék figyelembe és tartsák tiszteltben a török munkavállalók jogait.

19 — Az alapeljárás felperesének életútjára figyelemmel visszaélészerű lenne, ha Törökországot említene a származási országaként, mivel Németországban született, és születése óta folyamatosan ott tartózkodik.

20 — Lásd: 2014. július 10-i Dogan-ítélet (C-138/13, EU:C:2014:2066, 38. pont).

25. Ezenkívül számomra komoly nehézséget jelent a migrációs hullámok hatékony kezelésének célja és az AufenthG 33. §-ának alkalmazása által kiváltott következmények között kapcsolat észlelése. Annak következménye ugyanis, hogy az AufenthG 33. §-a alapján nem adják ki „hivatalból” a tartózkodási engedélyt, az, hogy a Németországban született, ott mindeddig legalább egy szintén jogszerűen tartózkodó szülőjével együtt jogszerűen tartózkodó gyermek köteles elhagyni a német területet és családját, annak érdekében, hogy egy olyan harmadik országba utazzon, amelynek ugyan állampolgára, de amelyben esetleg soha nem élt, és onnan benyújtani a vízumkérelmet. Számomra nem érthetők azok az indokok, amelyek miatt szükséges ez az utazás, mivel – ahogy azt az alapeljárás felperesének helyzete jól illusztrálja – valamennyi ahhoz szükséges körülmény már most rendelkezésre áll, hogy a közigazgatási szerv az említett személy helyzetét érintő döntést tudjon hozni.

26. Ily módon, mivel a német hatóságok – számomra továbbra is homályos okok miatt – nem kívánták „hivatalból” megadni a tartózkodási engedélyt az alapeljárás felperese számára, ezért arra kötelezik, hogy utazzon Törökországba, noha Németországban született és mindig is ott tartózkodott. Igen fiatal korára figyelemmel kizárt, hogy egyedül utazzon.²¹ Mivel anyja menedékjogot kér Németországban, igen valószínű, hogy már csak e kérelme sikere esélyeinek megőrzése végett sem tudja elkísérni. Még ha el is kísérné, török munkavállalónak minősülő férje mindenképpen nélkülözné felesége és fia jelenlétét. Marad az a lehetőség, hogy az alapeljárás felperesét apja kíséri Törökországba. Az idegenrendészeti hivatal az alapeljárásban szóban forgó határozatában kiemelte, hogy „nem lenne észszerűtlen” elképzelni, illetve azt elvárni a gyermek apjától, hogy Törökországban folytassa fiával közös családi életét. Mindazonáltal a gyermek kötelezését az államterület elhagyására – a családi életre gyakorolt nyilvánvaló következményei mellett – úgy is lehetne értelmezni, mint a valamennyi családtagja, így a török munkavállaló jogállásával rendelkező családtag németországi letelepedéstől és az ottani tartózkodás folytatásától való elrettentésre irányuló kísérletet.

27. Lehetséges-e tehát a török munkavállalók EGK–Törökország társulási megállapodáson alapuló jogainak ennél nagyobb figyelmen kívül hagyása? Az új korlátozás alkalmazása eredményeként az alapeljárás felperesének családját ért hatások leírása elegendő az intézkedés teljesen aránytalan jellegének bizonyításához. A török munkavállaló – akinek választania kell kereső tevékenysége folytatása, és így családi életének jelentős megzavarása, illetve az e tevékenységről az (esetleges) visszatérése esetén a szakmai visszailleszkedés garanciája nélkül történő lemondás között – számára okozott jelentős kényelmetlenségeket semmiféleképpen sem igazolhatja a migrációs hullámok hatékonyabb kezelésének jogszerű célja. Joggal merülhet fel a kérdés, hogy az országban jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgároktól Németországban született gyermekek részére előírt, a tartózkodási engedély iránti kérelem benyújtása érdekében Németország elhagyására irányuló kötelezettség mennyiben jelent fokozottabb hatékonyságot az említett áramlatok kezelése szempontjából. Számomra ez érthetetlen. Ami még rosszabb, felmerül bennem a kérdés, hogy a migrációs áramlatok említett kezelése nem éppen az ellenkezőjét kívánja-e meg, vagyis azt, hogy ne teremtsék meg mesterségesen és feleslegesen a harmadik országba utazás feltételeit olyan gyermekek számára, akik, mint már említettem, Németországban születtek, és mindeddig családjukkal együtt jogszerűen ott tartózkodtak. Az utóbbi körülmény emellett rávilágít az alapeljárásban szóban forgó jogszabály koherenciájának hiányára is.

28. A fenti okok miatt úgy vélem, hogy az olyan, az 1/80 határozat hatálybalépését követően bevezetett tagállami jogszabály, amelynek eredményeként az e tagállam területén török munkavállaló jogállásával rendelkező szülőtől született gyermek köteles azon harmadik ország területére utazni, amelynek állampolgára, annak érdekében, hogy ott tartózkodási engedélyt kérjen, és így az említett munkavállalónak választania kell aközött, hogy Németországban marad és folytatja kereső tevékenységét, elválva gyermekétől, illetve aközött, hogy elkíséri gyermekét és határozatlan időtartamra lemond e tevékenységről, az 1/80 határozat 13. cikke által tiltott új korlátozásnak minősül.

21 — Az alapeljárásban szóban forgó jogszabály *valamennyi* 16 éven aluli kiskorúra vonatkozik, akiknek jelentős hányada nem tud egyedül utazni, még kevésbé annak érdekében, hogy közigazgatási lépéseket tegyen.

III – Véggövetkeztetések

29. A fenti megfontolások összességére figyelemmel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következők szerint válaszolja meg a Verwaltungsgericht Darmstadt (darmstadti közigazgatási bíróság, Németország) által előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett kérdéseket:

A migrációs hullámok hatékony kezelésének célja olyan közérdeken alapuló nyomós okot jelent, amelyre valamely tagállam hivatkozhat annak érdekében, hogy igazolja az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodás – amelyet 1963. szeptember 12-én Ankarában írt alá egyrészt a Török Köztársaság, másrészt az EGK tagállamai és a Közösség, és amely megállapodást a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozat kötött meg, hagyott jóvá és erősített meg – által létrehozott társulási tanácsnak a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozata 13. cikkén alapuló új korlátozást.

Az olyan, az 1/80 határozat hatálybalépését követően bevezetett tagállami jogszabály, amelynek eredményeként az e tagállam területén török munkavállaló jogállásával rendelkező szülőtől született gyermek köteles azon harmadik ország területére utazni, amelynek állampolgára, annak érdekében, hogy ott tartózkodási engedélyt kérjen, és így az említett munkavállalónak választania kell aközött, hogy Németországban marad és folytatja kereső tevékenységét, elválva gyermekétől, illetve aközött, hogy elkíséri gyermekét és határozatlan időtartamra lemond e tevékenységről, az 1/80 határozat 13. cikke által tiltott új korlátozásnak minősül.